Roar Mikalsen
Fangenr. 11-111

7/7-11

Fengselsleder
Are Høidal

VEDRØRENDE DITT SVAR AV 04.06.2011:

Jeg viser til ditt brev av 4/6-11 og jeg takker deg for ditt svar selv om jeg hadde håpet at du – for min del, for din del og for statsmaktens del – ville inta et noe mer fordelaktig og oppegående ståsted. Du velger jo i dette brevet ikke bare å stille deg uforbeholdent bak narkotikaloven, men også politistater i og med at du som jurist nå har valgt side med Riksadvokaten og den juridiske tradisjonen som mener at menneskene i samfunnet er underordnet loven; at lovens samfunnsmessige funksjon og konsekvens er irrelevant; og at borgerne ikke skal ha rettsmidler tilgjengelig til å kunne ta et oppgjør med slik lovgivning som ikke kan forsvares og forbryter seg mot menneskerettighetene.
Du gjør dette til tross for at jeg har overgitt deg dokumentasjon (se foreksempel mitt brev til KSF, Tilsynsrådet, Høyesterett, EMD samt min prosedable påstand, HumanRising) som viser følgende:

- At narkotikaloven er resultatet av en korrupt politisk prosess.

- At den forbryter seg mot menneskerettighetene på en rekke sentrale punkter (Jmf. Likhetsprinsippet og forholdsmessighet prinsippet).
- At denne loven de siste 50 år har vært en udelt ulykke for menneskeheten i det forbudslinjen kun er egnet til å forværre problembildet den forsøker bøte på, og at den i sin reelle samfunnsmessige funksjon og konsekvens tilfredsstiller alle krav til en forbrytelse mot menneskeheten. Dvs.: Et varig og systematisk angrep mot sivilbefolkningen.
(Denne tilnærmelsen har ikke bare vært mislykket i forhold til tilbuds- og etterspørselsproblematikken – de områdene den opprinnelig var tiltenkt effekt – men i tillegg til dette har forbudslinjen også ført til økt sykelighet og dødelighet blant både brukere og ikke-brukere, samt fremveksten av en organisert kriminalitet verden ikke tidligere har sett maken til. Denne loven har mao. ikke gjort annet enn å korrumpere samfunnsstoffet siden den ble vedtatt, men til tross for det har ikke våre politikere, blendet som de er av en moralsk panikk og et overdimensjonert fiendebilde, evnet å ta et oppgjør med situasjonen og den uheldige utviklingen.)
- At jeg opp gjennom rettsprosessen, ut fra overnevnte situasjonsbilde, har gjort gjeldende nødrettsprinsippet og slik har forsøkt å benytte meg av mine rettigheter som tiltalt (se EMK 6 og 13) til å gjøre domstolene og øvrige samfunnsaktører kjent med disse fakta.

- At politi og rettsvesen, istedet for å imøtegå bevisbildet jeg har presentert for dem, har gjort hva de kan for å gjemme seg for sakens realiteter, idet politiet har nektet å føreta avhør av meg og rettsvesenet på sin side, helt opp til Høyesterett, har nektet meg min rett til en rettferdig rettssak og muligheten til å belyse sakens natur.
(Jeg gjør deg oppmerksom på at det var den samme Høyesterett som avviste prøvelsesretten min, som anerkjente redernes prøvelsesrett i forhold til rederi-beskattningen som Stoltenberg-regjeringen innførte -og som på dette området dømte i redernes favør i 2010. Det sier derfor noe om Høyesteretts forklaringsproblem at de i dag beviselig prioriterer redernes økonomiske rettighetsbilde, fremfor helt grunnleggende menneskerettigheter som berører tilnærmet halvparten av fengselsbefolkningen i landet.)
- Og at EMD nå har tatt imot saken min og vil dømme i den, ettersom norske myndigheter så langt har sviktet sitt ansvar og rettsstatens prinsipper (the rule of law) totalt i saken.

Alt dette har jeg dokumentert utførlig for deg, men til tross for det velger du altså å stille deg blindt bak dommen, samtidig som du avviser mine påstander med at de ikke er "saklig fundert".
Det synes, sånn sett, som om du ikke har tatt deg tid til å se på saken selv, men istedet har forholdt deg til din rådgivers (Egil Hamarhaug) sviktende

dømmekraft i den. (Jeg hørte forresten at denne juristen nå har pakket sakene sine og tatt sine forretninger andre steder. La meg i den forbindelse få gratulere. For den mannens hodeløse vanskalting med folks skjebne har ikke bare vært en ulykke for en overveldende prosent av fangene her inne, men også for fengselet selv og kriminalomsorgens ansikt utad.)

Mine påstander vedrørende narkotikalovgivningens samfunnsmessige funksjon og konsekvens er nemlig godt underbygd i min prosedable påstand, og selv om den norske statsmakt ikke vil forholde seg til sitt eget forklaringsproblem på det ruspolitiske område blir mine konklusjoner gjengitt i et økende antall internasjonale rapporter, som foreksempel nå sist i slutten av mai, da The Global Commission on Drug Policy la frem sin rapport for FN.

Dette er nok en rapport som dokumenterer Narkotikalovgivningens forklaringsproblem overfor forholdsmessighetsprinsippet, og nå som en internasjonal domstol vil gjøre sitt for å belyse problemstillingen ytterligere, er det kun et spørsmål om tid før også norske tjenestemenn må krype til korset og anerkjenne menneskerettighetenes relevans på overnevnte område.

Når den tid kommer vil Riksadvokaten og de dommerne som har hatt befatning med saken min bli nødt til å prøve å si noe fornuftig om hvorfor de så det som naturlig å se vekk fra

menneskerettighetene på dette området, og det vil nå også du bli nødt til å gjøre.

Som jeg holder overnevnte aktører ansvarlige for å bidra til å skjule en forbrytelse mot menneskeheten og for å svikte sine plikter som tjenestemenn overfor det norske folk, slik holder jeg nemlig også deg ansvarlig for det ståstedet du nå har valgt.

For én ting er at det opprinnelig var overnevnte aktørers ansvar å innvilge meg prøvelsesretten min og å bidra til å belyse problemstillingen i stedet for å skjule den. Men når det utenkelige først er skjedd og Norge som nasjon – takket være disse aktørenes ansvarsfraskrivelser og svik mot de rettsprosessuelle regler – i praksis fremstår som en politistat, er det opp til kriminalomsorgen som etat (iflg. føreksempel Europarådets fengselsregler, Resolusjonen av 10. desember 1998/Pariserklæringen og, ikke minst, verdigrunnlaget dere bygge deres virksomhet på) å gjøre hva dere kan for å avhjelpe Statsmaktens forklaringsproblem.

Nå vil jo du, tydeligvis, i det lengste gjøre hva du kan for å hevde at alt er som det skal være med dommen min og at det er "usaklig" av meg å beskylde deg for å holde politiske meningsmotstandere og forkjempere for menneskerettighetene innesperret uten hjemmel i lov. Som Hamarhaug hele tiden har gjort, viser du til "rettskraftig dom" og mener at det er alt dere trenger for å fravære folk friheten. Og som Hamarhaug hele

tiden har gjort, mener du at det i dette regnestyk er irrelevant om dommer dere refererer til er resultatet av en legitim rettsprosess - og sånn sett er en rettsstat verdig - eller ikke.
Du legger, sånn sett, for dagen (som system-aktørene før deg i prosessen) enten en ufattelig tilbakestående dømmekraft eller en overlagt ignoranse og maktarroganse, i det du ser bort fra sakens kjerne som er at jeg nå befinner meg i ditt fengsel, fengslet for å ha forbrutt meg mot en lovgivning som ikke kan forsvares, etter at jeg hele veien gjennom rettsprosessen har blitt nektet mine rettigheter som tiltalt og et forsvar i min egen rettssak.
Alt dette mener du altså, i ditt svar til meg er usakelige klagepunkter og irrelevant for kriminalomsorgen å ta stilling til.
Dette til tross for at du, inner nå, allerede er kjent med det faktum at prøvelsesretten er et sentralt kjernepunkt i rettsstaten (ettersom den er en naturlig konsekvens av folkesuverenitets-prinsippet og Maktfordelingsprinsippet) og at mer oppegående jurister enn Riksadvokaten - som Johs. Andenæs - holder den for å være "et av vestens viktigste bidrag til verdenskulturen".
Denne viktige rettsregel er, som du også vet, ytterligere definert i EMK 6 og 13 og som professor i strafferett, Jørgen Aall, også sier kan "ingen konstanteres skyldig på annen måte enn ved

fellende dom avsagt i samsvar med loven og de krav som artikkel 6 oppstiller." (Jørgen Aall, Rettsstat og Menneskerettigheter s. 368).
Jeg har altså dokumentert for deg ned til minste detalj, det faktum at jeg befinner meg her på en rettsstridig dom, allikevel velger du, som tjenestemennene for deg, å se vekk fra ditt ansvar og dine plikter i saken.
Dere har sånn sett, alle sammen, oppvist en enestående vilje til å la makt gå for rett, samtidig som dere har lagt ~~et~~ utrolig korttenkt perspektiv til grunn for deres strategi.
Nå vil du sikkert, til ditt forsvar, si at også dette er en "usaklig" påstand, i og med at du ikke selv er komfortabel med den. Så la meg utdype den videre for deg: Selv om dere sikkert personlig ikke har reflektert stort over saken, så har det i flere tiår vært en kjent sak at forbudslinjen ikke kan forsvares juridisk eller moralsk idet den hele tiden har forverret problembildet den var tiltenkt å bøte på.
Allikevel har våre politikere unntatt forbudslinjen fra ethvert kritisk lys, og heller enn å ta et oppgjør med denne ideologiens menneskefiendtlige funksjon og konsekvens har de aktører som har profitert på loven benyttet seg av et overdimensjonert fiendebilde til å ytterligere øke sine budsjetter og konsolidere sine maktposisjoner.
Dere har bedrevet dette maktspillet helt ukritisk

og uten hensyn til dets konsekvenser for samfunnets velbefinnede generelt og de som velger å benytte seg av de illegale stoffene spesielt. Og dere velger altså nå å fortsette dette spillet så lenge det lar seg gjøre, selv etter at dere er informert om det uheldige konsekvensbildet forbundet med tankegangen deres.

Ditt brev til meg sist der du insisterer på at dommen min kan forsvares – selv om den ikke kan det, og du følgelig ikke evner å legitimere den verken juridisk eller moralsk – forteller sånn sett mye om den tilbakestående tilnærmelsen dere har valgt til problembildet.

Nå sitter det jo mange mennesker i ditt fengsel (og andres) for å ha forbrutt seg mot nettopp narkotikalovgivningen, og det kan sånn sett forstås at du ut fra vanens makt og dine overordnedes forventninger til deg lett kan se det som den naturligste ting i verden at det skal være slik. Allikevel har du mottatt dokumentasjon som viser iklartekst hvordan denne lovgivningen forbryter seg mot menneskerettighetene, og når man har med en slik lov å gjøre er det elementær juss at hvemsom helst – meg inkludert – kan velge å forbryte seg mot den, for slik å benytte seg av sitt rettighetsbilde som tiltalt til et oppgjør med loven.

Det at jeg nå befinner meg her i ditt fengsel er derfor noe som absolutt ikke skulle kunne skje i

en rettsstat, og det hjelper ikke da på kriminal-omsorgens eller statsmaktens forklaringsproblem at du begrunner mitt opphold her med "rettskraftig dom" avfeier mine ankepunkter som "usaklige" og ellers hevder at EMDs behandling av saken, for etatens del, er irrelevant.

At du er villig til å underskrive på noe så absurd forekommer meg høyst merkverdig, og jeg vet ikke om det var din rådgivers lemfeldige omgang med rettsstatens prinsipper (som vist i mine opprinnelige søknader om soningsutsettelse) som førte deg ut på glattisen eller om det var ditt eget tåkelagte forhold til realitetene.

Det som derimot er sikkert er at fengselet ditt i dag, takket være deres ansvarsfraskrivelser, fremstår som et juridisk vakuum der menneske-rettighetene ikke har noen praktisk relevans og at kriminalomsorgen, takket være dere, har pådratt seg et kraftig forværret forklarings-problem for ettertiden.

For desverre for dere jurister som definerer dere som tilhengere av den juridiske tradisjonen som mener at makt er lik rett, og i det videre nekter borgerne rettsmidler til oppgjør med menneskerettighetsstridige lover, så finnes det også jurister her i verden av den motsatte sorten - og de har en autoritet dere ikraft av ståsted umulig kan hamle opp med.

Det at Høyesterett har avvist prøvelsesretten min betyr nemlig ikke at den ikke finns. Det betyr

bare at et knippe dommere har sett det som maktpåliggende å se vekk fra den i dette tilfellet, fordi et reelt blikk på saken ville tunge statsmakten til en grad av ruspolitisk nytenkning verken rettsaktørene eller politikerne ennå er villige til å ta inn over seg.
Jeg skal ikke her bruke tid på å spekulere i hvilke motiv disse aktørene kan ha hatt for å nedprioritere hensynet til menneskehetens interesser i denne sammenheng, men det er innen nå åpenbart at de foretrakk å la rettsstaten gå dukken, heller enn narkotikaloven.
De kunne imidlertid ikke gjøre dette uten å slå ytterligere beina under forbudslinjens- og sin egen - troverdighet. For det er med dette klart, for enhver som vil se, at det eneste forbudstilhengerne kan ta til inntekt for sitt ståsted er sin egen arroganse idet de nå beviselig foretrekker å se vekk fra rettighetsbildet til samtlige brukere og selgere av de illegale stoffene her i landet, heller enn å ta konsekvensene av sitt ignorante ståsted.
Som min rettsprosess har vist, er det nemlig kun en seriekoblet ansvarsfraskrivelse som idag opprettholder forbudslinjen og samtlige systemaktører jeg har møtt - som deg og din rådgiver - har valgt å gjemme seg for mine anklager, heller enn å imøtegå dem.
Dere velger nå, sånn sett, å fortsette det

menneskefiendtlige spillet deres, med andres liv som innsats, selv etter at jeg har kallet bløffen deres, mens dere later som om ingenting har skjedd.

Dere ynkeliggjør imidlertid ikke bare dere selv med denne tåpelige tilnærmelsen, men også den norske statsmakt. Og at det vil få konsekvense for dere på sikt er en selvfølge, ettersom stadig flere nå begynner å få øynene opp for den menneskelige ulykke som har fulgt i kjølvannet av narkotikalovgivningen.

Nå var det aldri min opprinnelige hensikt å sette den norske statsmakt i en så ubehagelig situasjon men dere bør huske på at den aldri ville oppstått om de tjenestemennene jeg tidligere har møtt på min vei hadde hatt mot til å gjøre jobben sin - og kriminalomsorgen selv kunne unngått sin del av ansvaret i saken om dere ikke hadde kidnappet meg hit.

Nå er ting imidlertid blitt som de er blitt, og dere har altså et forklaringsproblem på hånden som øker for hver dag jeg befinner meg her. Et eksempel på det er at etaten sålangt har nektet meg både utvidet besøkstid og ingetid til å ivareta mitt arbeid for menneske-rettighetene på det ruspolitiske området, og dere har også (eller posten, jeg vet ikke) sørget for at min korrespondanse med jurister ikke er kommet frem til Mottager.

Alt dette, sammen med at dere sålangt har nektet meg tilgang til både datamaskin og internett, har bidratt til å vanskeliggjøre mitt arbeid på overnevnte område og dette er momenter kriminalomsorgen må svare for når et oppgjør med deres bidrag til politistaten skal gjøres.
Nå regner jeg med at du vil benekte til det siste at Norge per i dag er en politistat og at du har gitt ditt aktive bidrag til den, men jeg har allerede dokumentert vår vei frem til denne status for deg; det er i dag et beviselig faktum at dere håndhever lover som forbryter seg mot menneskerettighetene på en rekke sentrale områder, og det er i det videre bevist at det norske rettsvesenet villig vekk har sett bort fra rettighetsbildet til brukerne og selgerne av de illegale stoffene for å kunne fortsette å håndheve en lovgivning som ikke lar seg forsvare juridisk eller moralsk. Jeg vil derfor spørre deg: Om dette ikke tilfredsstiller kriteriene til en politistat – hva gjør det da?
Jeg venter spent på ditt svar, og i tilfelle du – eller din nye rådgiver – mener at også dette brevet er "usaklig" vil jeg at du, i ditt neste brev til meg, forteller meg hvilke av mine påstander du anser som usaklige og ikke tilstrekkelig underbygd. Om du gjør dette, vil jeg bestrebe meg etter å uttrykke meg noe klarere og utdype problembildet videre for deg. Og jeg vil

understreke at så lenge du ikke evner å gjøre det, befinner du deg i tilsvarende uheldige situasjon som om du var leder for en av Hitlertysklands konsentrasjonsleire her i landet i perioden 1940-45.
Det er selvfølgelig en langt mer "human" versjon av en straffearbeidsleir du på det nåværende tidspunktet overstyrer – men jeg beskylder deg da heller ikke for å drive en utryddningsleir. Det jeg beskylder deg for, er for til enhvertid å holde et 100-talls personer innesperret med utgangspunkt i en lovgivning som ikke kan forsvares, og for å påføre disse menneskene og familiene deres en rekke lidelser det ikke finnes rasjonelt grunnlag for, vel vitende om ditt eget – og narkotikalovgivningens – forklaringsproblem.
Det er <u>dette</u> jeg beskylder deg for.
Og selv om det vitterlig er visse opplagte forskjeller mellom Hitlertysklands raselover og narkotikaloven, så vil jeg understreke at likhetene er langt mer tungtveiende.
Jeg utdyper denne påstanden videre i boken Human Rising (spesielt s. 275-300). Men for å oppsummere sentrale trekk som gyldiggjør paralellen er det slik at både narkotikaloven og raselovgivningen var resultatet av dominansinteressenes innflytelse over den politiske prosessen; at både narkotika-loven og raselovgivningen baserte sin legitimitet

på et overdimensjonert fiendebilde; og at statsmakten i begge tilfeller benyttet seg av dette fiendebildet til å hause opp en moralsk panikk i befolkningen slik at den igjen, på dette grunnlaget, kunne ta seg rettigheter på bekostning av befolkningen som den ellers ikke ville hatt krav på.

Nå er du vel kanskje selv såpass overbevist om dette fiendebildets realitet, at du (akkurat som en leder av Hitlers konsentrasjonsleire) vil fnyse av mine anklager og tro at du har ditt på det tørre så lenge du handler etter ordre som er verifisert fra høyeste hold.

Til tross for det har jeg overlevert deg dokumentasjon som utdyper mine påstander videre og du er derfor – i motsetning til en leder for Hitlers konsentrasjonsleire – innen nå tilstrekkelig informert til å vite bedre.

Jeg foreslår derfor at du nå tar deg en runde med din nye rådgiver, spør han/henne til råds om hvordan dere skal gå frem i deres neste motsvar til meg, og dobbeltsjekker hva det er han/henne har funnet for godt å gi som svar før du skriver under på nye papirer som er egnet til å forverre situasjonsbildet for din og kriminalomsorgens del.

Dette er kanskje harde ord å høre, men jeg vil understreke at jeg ikke har noe imot deg personlig. Det er bare det at ståstedet du så langt

har valgt i saken medvirker til en uhyrlig mengde menneskelig lidelse, som med fordel kunne vært unngått.
Jeg kommer derfor til å fortsette og bruke all min tid og energi på et oppgjør med forbudslinjen, og som det går frem av mitt brev til politiet (se vedlegg) har jeg ingen planer om å underkaste meg den blinde ignoransen som dere systemrepresentanter per i dag representerer. Jeg har nemlig en rekke flere narkotika"forbrytelser" på samvittigheten enn de som har fått meg hit, og jeg kommer til å bruke dem for hva de er verdt til et oppgjør med den umulige situasjonen som jurister som dere nå har satt landet i.
I den sammenheng kan du nå enten bistå meg i mitt arbeid for å gjenreise rettsstaten, eller du kan fortsette å motarbeide meg. Hva du enn velger å gjøre så opprettholder jeg kravene jeg oversendte deg i mitt første brev, og om det er noen videre uklarheter forbundet med problemstillingen er det bare å spørre, så skal du få svar. Jeg ser sånn sett frem til å høre fra deg, og ønsker deg lykke til med din nye rådgiver.

Vennlig hilsen: Rolf Mikalsen.

(kopi av dette brev oversendt EMD, ICC, KSF og Amnesty)